

تب کنگو-کریمه: بیماری کشنده در فصل گرما

A. مقدمه

تب کریمه کنگو یکی از مهم‌ترین بیماری‌های ویروسی است که از حیوان به انسان منتقل می‌شود. این بیماری خطرناک بوده و از کشندگی بالایی برخوردار است؛ بطوریکه با وجود درمان فرد مبتلا، تقریباً در ۳۰ درصد موارد منجر به مرگ بیمار می‌شود. این بیماری معمولاً در فصل بهار و تابستان شایع است، اما در تمام فصول سال ممکن است مشاهده شود.

B. راه انتقال

۱. یکی از راه‌های انتقال آن نیز از طریق گزش کنه‌ای است که روی بدن حیوان آلوده به خصوص دام‌های اهلی مانند گوسفند و بز و گاو زندگی می‌کند. این ویروس وارد بدن دام شده و بعد با گزش باعث ابتلای فرد به بیماری می‌شود.
۲. شایع‌ترین راه انتقال آن نیز ذبح غیربهداشتی دام بویژه در مناطق روستایی است. این بیماری در دام علائم خاصی ندارد و از ظاهر دام نمی‌توان متوجه وجود ویروس شد.
۳. خرید گوشت از منابع نامطمئن مانند کنار خیابان، جاده و ... مردم را در معرض ابتلای به تب کریمه کنگو قرار می‌دهد؛ به همین دلیل گوشت باید مهر تایید سازمان دامپزشکی را داشته باشد.
۴. این بیماری بیشتر یک بیماری شغلی است؛ کسانی که به صورت مستقیم با دام سروکار دارند، آن را ذبح می‌کنند، قصاب‌ها و حتی زنان خانه‌دار نیز ممکن است به دنبال تماس با دام تازه ذبح شده یا گوشت آلوده، مبتلا به این عفونت شوند.
۵. همچنین پرسنل کادر درمان که در معرض خون و ترشحات بدنی فرد بیمار قرار دارند نیز در معرض ابتلا هستند.

C. پیشگیری

۱. تب کریمه کنگو واکسنی برای پیشگیری ندارد و مهم‌ترین نکته برای این کار رعایت نکات بهداشتی توسط کسانی است که دام نگهداری می‌کنند،
۲. افرادی که در کشتارگاه‌ها و دامداری‌ها کار می‌کنند باید لباس‌های خود را پس از خروج از اصطبل و محل نگهداری دام‌ها تعویض کنند و دست و صورت خود را با آب و صابون بشویند؛ چراکه دام بیمار خطر انتقال بیماری‌های بسیاری را دارد.
۳. زنان خانه‌داری که با گوشت سر و کار دارند باید هنگام تمیز و خرد کردن گوشت از دستکش استفاده نموده و همچنین در پایان ظروف را با استفاده مواد شوینده بطور کامل شستشو دهند.
۴. روستاییان هنگام تماس با دام از کندن کنه‌های روی بدن دام خودداری کنند.
۵. بهتر است تا حد امکان افرادی که دامدار نیستند هنگام مراجعت به مناطق روستایی، تماسی با دام نداشته باشند و به بچه نیز اجازه تماس با حیوانات را ندهند.

D. درمان

این بیماری قابل درمان است، ولی باید زود تشخیص داده شود. داروی آن نیز در کشور موجود است و در اختیار تمام دانشگاه‌های علوم پزشکی کشور قرار دارد. همچنین تشخیص این بیماری و بررسی نیز در آزمایشگاهی مدرن صورت می‌گیرد که فاصله بین ارسال نمونه و تشخیص آن کمتر از ۲۴ ساعت است.